ΝΟΤΙΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΙΑ νύχτα, ἕνας ἄνθρωπος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου τοῦ σενιὸρ Πεπίτο, στὴν ὁδὸ Σαρμιέντο. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ τὰ φῶτα ἀρχιζαν νὰ σβήνουν ἀπὸ τὰ διάφορα παράθυρα. Κι' αὐτὸς ὁ ἔρωτας εἶχε ἀφήσει τὸ τόξο καὶ τὴ φαρέτρα του κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του καὶ κοιμόταν μακαρίως.

Τὸ Μπουένος - Ἄϋρες εἶχε παραδοθῆ τώρα σπὸς κακοποιοὺς καὶ σπὸς λωποδύτες. Οἱ ἀσπιφύλακες σπὸς γωνιὲς τῶν λεωφόρων καὶ σπὰ σταυροδρόμια κομόντουσαν ὄρθια. Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ καὶ ὑγρό.

Ὡστόσο, ὁ ἄγνωστος δὲν φαινόταν νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ αὐτό. Ἦταν ἥσυχος καὶ εἶχε φτάσει ὥς τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Πεπίτο μὲ τὴ βεβαιότητα, ὅτι δὲν θὰ τοῦ συνέβαινε κανένα ἀπρόοπτο καὶ ὅτι θὰ εὕρισκε, ἐκεῖ πέρα, ἕνα μαλακὸ κρεββάτι γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ.

Κι' ἀλήθεια, τί εἶχε νὰ φοβηθῆ ὁ δὸν Πέτρο ὁ Μπαργκόλα ; Τρια χρόνια εἶχε μεῖνει σπὰ κάτεργα. Καὶ νὰ ποὺ ξαναρχόταν πάλι σπὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Πεπίτο, γιὰ νὰ ζητήση ἄσυλο. Ἦταν μοιραῖο νὰ μὴ μπορῆ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς Κόντσας, τῆς ὥμορφης Ἀργεντίνας, γιὰ τὴν ὁποία φόρεσε τὴ ριγωτὴ στολὴ τοῦ καταδίκου. Βέβαια δὲν εἶχε κανένα παράπονο ἐναντίον της. Ταχτικὰ τοῦ ἔστελνε λεφτὰ γιὰ τὰ τσιγάρα του. Μὰ ἦταν δυσαρεστημένος μ' αὐτὸν τὸν παλιάνθρωπο τὸν Πεπίτο καὶ ἤθελε νὰ κανονίση μιὰ καὶ καλὴ τοὺς λογαριασμούς του. Εἶχε μάθει, ὅτι ὁ παλιὸς φίλος του εἶχε ἀποφασίσει νὰ βάλη τὴν Κόντσα νὰ ἐργασθῆ γιὰ λογαριασμό του, μιὰ καὶ ὁ δὸν Πέτρο βρισκόταν στὰ κάτεργα. Καὶ φαίνεται, ὅτι καὶ ἡ Κόντσα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ εὕρισκε λογικὸ, γιατὶ ποτὲ σὲ κανένα γράμμα της δὲν τοῦ εἶχε ἀναφέρει τίποτε.

— Ἔννοια σου καὶ θὰ σὲ κανονίσω ἐγώ, μουρμούριζε ἀγανακτισμένος. Μὰ τὸν Σὰν Μπάρτολο, τίποτε δὲν θὰ μπορέση νὰ σὲ γλυτώση ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Καὶ χτύπησε πιὸ δυνατὰ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου. Στὸν σκοτεινὸ διάδρομο ἀκούστηκαν τότε βαρειὰ βήματα καὶ μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ ρώτησε νυσταγμένα.

— Ποιός εἶνε ;

— Ἄνοιξε δὸν Πεπίτο, τοῦ φώναξε ὁ Μπαργκόλα. Ἔλα καὶ μὴ φοβᾶσαι νὰ σοῦ κλέψουν τὰ ἐπιστόλια σου !...

Ὁ Πεπίτο ἄνοιξε τὸ τζάμι τῆς πόρτας γιὰ νὰ δῆ καλύτερα τὸν ἐπισκέπτη του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ δὸν Πέτρο γιὰ ν' ἀστειευθῆ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὴ μύτη. Ὁ ξενοδόχος ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ πόνου πού ἀντήχησε παράξενα σπούς ἔρημους διαδρόμους καὶ ἔκανε τὶς ἐνοίκους νὰ πεταχτοῦν ἡμίγυμνες ἀπὸ τὰ δωμάτιά τους.

— Ἄνοιξε, γέρο κολασμένε, τοῦ εἶπε ὁ δὸν Πέτρο, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς βρισιὲς καὶ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ Πεπίτο. Βλέπω ὅτι δὲν διάξεσαι καθόλου ν' ἀγκαλιάσης τὸν παλιὸ φίλο σου.

— Εἶσαι ἕνα χαμένο κορμί, σενιὸρ Πέτρο ! μούγκρισε ὁ Πεπίτο πρίβοντας τὰ μάτια του ποὺ εἶχαν ἀταρφύσει ἀπὸ τὸν πόνο. Κόντεψες νὰ μοῦ ξεκολλήσης τὴ μύτη καὶ μὲ κοροϊδεύεις κιόλας !

Ὁ Ἀργεντινὸς ἔσπρωξε τὴν πόρτα δίχως ν' ἀπαντήση καὶ τὸν ρώτησε:

— Θέλω νὰ δῶ τὴν Κόντσα !

Ὁ Πεπίτο ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια του στενοχωρημένος.

— Ἡ Κόντσα ἔφυγε, εἶπε τέλος στὸν φίλο του, ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀπάρακρος.

— Τί ἔκανε, λέει ; ρώτησε ἀγριεύοντας ὁ δὸν Πέτρο. Καὶ ποιὸς τὴν ἄφησε νὰ φύγη ; Ποιὸς μὲ περιφρόνησε ;

— Κανείς τοῦ ἀπάντησε ἀνήσυχος ὁ Πεπίτο. Ἔφυγε μόνη της μ' ἕναν Ἐγγλέζο χθὲς τὸ βράδυ καὶ δὲν ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχεῖο. Στὸ λόγο μου, σενιὸρ Μπαργκόλα. Ἔφυγε κρυφὰ χωρὶς νὰ πῆ τίποτα σὲ κανέναν... Τὶς ξέρω ἐγὼ καλὰ αὐτὲς τὶς σουσουράδες. Μόλις μπιρστοῦν φαν σκαμπὶ πορτοφόλι, ἀγαποῦν παράφορα ! Κι' ὁ Ἐγγλέζος φαίνεται ὅτι εἶχε πολλὲς λίρες.

— Βοῦλωσ' το ! φώναξε ἀπειλητικὰ ὁ δὸν Πέτρο. Δὲν σοῦ ρώτησα τὴ γνώμη σου. Φόντισε καλύτερα νὰ μοῦ δρῆς ἕνα καλὸ δωμάτιο γιὰ νὰ κοιμηθῶ. Ἔχω πεθάνει ἀπὸ τὴν κούραση.

Ὁ Πεπίτο ξεφωνάστηκε βιαστικὰ στὸν διάδρομο. Ὁ δὸν Πέτρο ξάπλωσε στὸ σαλόνι καὶ περίμενε. Μὰ ἡ εἴδησις, ὅτι εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὁ φίλος τῆς Κόντσας ἔκανε ὅλες τὶς ἐνοίκους νὰ τρέξουν ἐκεῖ πέρα, γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσουν. Ἦταν τριάντα ὥμορφες γυναῖκες ξανθές, μελαχροινές, ὑπέροχες. Ὅλες τους ἀγαποῦσαν αὐτὸν τὸν Ἀργεντινό, γιατὶ ἤξερε νὰ τὶς περιποιηθῆ, νὰ τὶς σέρνη, ὅταν ἔπρεπε καὶ νὰ τοὺς πιάνη νὰ λέφτια μὲ μεγάλη εὐγένεια.

— Καλῶς ἦρθες δὸν Πέτρο, τοῦ εὐχήθηκε ἡ κάθε μιά. Δὲν ἔρχεσαι στὸ δωμάτιο μου. Ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ σὲ χαλί ἢ ἀν θέλης, ἀκόμη καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πορτα. Φαινόσουν τόσο νυσταγμένος.

— Ἡσυχία, κυρίες μου, τοὺς ἔλεγε μ' ἀξιοπρέπεια ὁ Μπαργκόλα. Γιὰ ποιὸν μὲ παρφνετε λοιπὸν ; Ξεχάσατε ὅτι ὁ δὸν Πέτρο δὲν καταδεχθῆκε νὰ βγάλη μιὰ ὥμορφη γυναῖκα ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς ;

— Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ μᾶς τιμήσης μὲ τὴν συντροφιά σου ; διαμαρτυρήθηκαν ἐκείνες. Ἐμεῖς, ξέρεις, πόσο σ' ἀγαποῦμε. Ἄλλωστε ἐξ αἰτίας μας δὲν εἶχες πάει στὴ φυλακή. Ναί, μάλιστα ἀπὸ τὴν Κόντσα τὴν ἱστορία σου. Κάποιος ξένος εἶχε κατηγορήσει τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Πεπίτο. Ἐκεῖνος ἔκανε, ὅτι δὲν κατάλαβε γιατὶ φοβήθηκε τὸν ἄγνωστο, ἐπειδὴ ἦταν ὀπλισμένος καὶ δυνατός. Μὰ ἐσὺ τὸν ἀρπαξες ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὸν κύλισες καταγῆς. Ὁ ξένος τρόμαξε τὸ μυστικὸ του. Μὰ ἐσὺ τοῦ κοφφωσες τὸ μαχαίρι σου στὴν καρδιά του μὲ τόση δύναμη, ὥστε πέρασε ἀπὸ τὴν πλάτη του καὶ μπήχτηκε στὸ πάτωμα. Γιὰ κόψε δῶ, σενιὸρ Πέτρο. Καθὼς βλέπεις ἀκόμη, ὑπάρχει τὸ σημάδι.

Κι' ἀλήθεια στὶ μέση τοῦ σαλονιοῦ ὑπῆρχε μιὰ σχημάδα.

Ὁ δὸν Πέτρο ἄνοιξε ἕνα τσιγάρο ποὺ τοῦ προσέφερε ἡ Μανουελίτα.

— Ἐμπρός, ἡ τύχη θ' ἀποφασίση ποῦ θὰ κοιμηθῶ. Φτιάχτε τριάντα κλήρους, ὅσες εἶσαστε. Βάλτε ἀκόμη κ' ἕνα κλῆρο γιὰ τὸν Πεπίτο.

Ὁ ξενοδόχος ποὺ εἶχε γυρίσει στὸ σαλόνι, ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ δὸν Πέτρο, διαμαρτυρήθηκε:

— Παρακαλῶ, σενιόρ, μὴν ἀστειεύεσα. Τὸ δωμάτιό μου εἶνε τὸ πιὸ φτωχικὸ ἀπ' ὅλα. Ἔπειτα σοῦ ἔχω ἑτοιμάσει κιόλας μιὰ περίφημη κάμαρα.

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ξηρὰ ὁ Μπαργκόλα. Θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ λέω. Ἡ τύχη θ' ἀποφασίση ποῦ θὰ κοιμηθῶ. Μάλιστα σὺ θὰ τραβήξης τὸν κλῆρο.

Ἡ γυναῖκες ποὺ εὕρισκαν πολὺ εὐχάριστη αὐτὴ τὴ διασκέδαση, γελοῦσαν καὶ πείραζαν τὸν Πεπίτο γιὰ τὸν φόβο του. Ἐκεῖνος μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε ἀνακάτεψε τοὺς κλήρους καὶ τράβηξε ἕναν ἀπ' αὐτούς. Μὰ χλώμιασε.

— Εἶνε ὁ ἀριθμὸς τοῦ δωματίου μου, εἶπε στὸν δὸν Πέτρο.

— Ὡραῖα, τοῦ ἀπάντησε ἐρεθισμένος. Ἄσε τὸ πιστόλι σου στὸ συρτάρι καὶ πήγαινε νὰ ξαπλώσης στὸ χαλὶ τῆς κάμαρας. Φρόντισε μόνο νὰ μὴ φοχαλίζης, γιατὶ θὰ μ' ἀναγκάσης νὰ σοῦ κόψω τὸ λαιμό ! Ἀπόψε θέλω ἡσυχία !

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔφυγε ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ πῆγε νὰ ξαπλωθῆ στὸ κρεββάτι τοῦ Πεπίτο.

Ὁ ξενοδόχος, ὅταν ἔμεινε μόνος του, ἔβγαλε ἕνα στεναγμό. Βέβαια ὁ δὸν Πέτρο ἦταν φίλος του. Μὰ ἡ νύχτα εἶνε πάντα κακὸς σύμβουλος. Ἔπειτα ποιός μποροῦσε νὰ ξέρη τί τὸν περίμενε. Καλύτερα νὰ ἔκρυβε στὸ προσκέφαλό του τὸ μαχαῖρι του. Κὰ πράγματι, πῆρε μιὰ τεράστια ναβάγια καὶ μὲ χίλιες προφυλάξεις γλύστρησε στὴν κάμαρά του καὶ ξαπλώθηκε πιὸ χαλί.

— Ἡσυχία ! οὐρλιαξε ὁ δὸν Πέτρο. Δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι μόλις μ' ἔπαιρνε ὁ ὕπνος.

Ὁ Πεπίτο τυθήχτηκε στὰ σκεπάσματα καὶ δὲν μίλησε. Πέρασε μιὰ ὥρα. Τὸ ξενοδοχεῖο εἶχε βυθιστῆ τώρα σὲ μιὰ βαθειὰ ἡσυχία. Ὁ δὸν Πέτρο ροχάλιζε σὰν ταῦρος. Ὁ Πεπίτο δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ. Τὸν βασάνιζαν χίλιες σκέψεις. Καταλάβαινε, ὅτι ὁ ἐρχομὸς τοῦ φίλου τῆς Κόντσας τοῦ χαλοῦσε ὅλα τὰ σχέδια. Τώρα, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δέχεται πάλι ὅλους τοὺς ἐξευτελισμούς του. Ἂν μποροῦσε τοὐλάχιστον νὰ γλύτωνε ἀπ' αὐτόν. Ἂν μποροῦσε νὰ τὸν σκοτώση ;

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις βασανιστήκε ἀρκετὴ ὥρα. Ξαφνικὰ πῆρε τὴν ἀπόφασή του. Τράβηξε τὴ ναβάγια ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του καὶ γλύστρησε μέσα στὸ σκοτάδι, ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀθόρυβα. Τέλος ἔφτασε στὸ κρεββάτι, σήκωσε τὸ μαχαίρι του καὶ τὸ κατέφερε μὲ ὅλη του τὴ δύναμη στὸν δὸν Πέτρο. Μὰ ἡ ναβάγια πέρασε τὰ σεντόνια καὶ μπλέχθηκε στὴ σίδερα τοῦ κρεββατιοῦ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς κι' ἀκούστηκε ἡ εἰρωνικὴ φωνὴ τοῦ δὸν Πέτρο.

— Καὶ τώρα ἡ σειρά μου Πεπίτο. Καθὼς βλέπεις ἐσὺ δὲν φέρθηκες τίμια. Ἂν δὲν σκεφτόμουν ὅτι μποροῦσες νὰ μὲ σκοτώσης καὶ δὲν ξάπλωνα κ' ἐγὼ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ γαλιοῦ, τώρα θὰ εἶνα πάει στὸν

(Ἡσυνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1101)

ΤΩΡΑ ΜΑΣ

ΕΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Γ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟ
ποὺ σᾶς χαρίζει τὸ «Μπουκέτο»
καὶ ἡ «Οἰκογένεια»

«Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"
Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ
τῶν Α' καὶ Β' βιβλίων μας
«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»
Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ
καὶ
«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
Τοῦ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἐγκαίρως, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ πρωτοφανὴς καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθοῦν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αἱ 20 χιλιάδες σωμάτων, ποὺ ἑτοιμάσαμε.

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ, ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1076)

ἔγραψαν ἕνα σωρὸ ἄρθρα γιὰ τὴν σπάνια περίπτωσι τῆς δακτυλογράφου αὐτῆς, στὴν ὁποία ἡ τύχη μειδίασε κατὰ τρόπο τόσο ἀνέλπιστο.

* * *

Ἡ Κάθρην Χέπμπουρν ἔπαιζε ἀνέκαθεν στὸ θέατρο. Στὸν κινηματογράφο, δὲν ἄλλαξε μέθοδο ἐργασίας. Ἕνα προσεκτικὸ ματι, ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὅτι καὶ μπροστὰ στὸν κινηματογραφικὸ φακό, ἡ Κάθρην παίζει σὰν νὰ βρίσκετυι στὴ σκηνή. Ὡστόσο, ἡ Κάθρην δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιβληθῆ στὸ θέατρο. Αὐτή, ἐξ ἄλλου, ὑπῆρξε ἡ περίπτωσις καὶ τῆς Γκρέτας Γκάρμπο καὶ τῆς Μαίρης Πίκφορδ. Ἡ δυὸ αὐτὲς καλλιτέχνιδες πρωτοπαρουσιάστηκαν στὸ θέατρο, μὰ ὁ κινηματογράφος μονάχα τὶς ἀνέδειξε.

Ἡ Μύρνα Λόϋ ἀγωνίστηκε πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ πείση τοὺς διευθυντὰς τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, ὅτι τὴν κατέστρεφαν μὲ τὴ μανία τους νὰ τῆς δίνουν διαρκῶς ρόλους Ἰαπωνίδων καὶ Αἰγυπτίων βασιλισσῶν, ἐπειδὴ ἡ φύσι ἔτυχε νὰ τὴν προικίση μὲ ἀμυγδαλωτὰ μάτια. Τέλος, μιὰ μέρα, τῆς ἀνέθεσαν ἕνα ρόλο, στὸν ὁποῖο εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ντυθῆ καὶ νὰ μιλάη ὅπως ὅλες ἡ Εὐρωπαῖες. Τὸ φίλμ αὐτὸ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀπὸ τότε, ἡ Μύρνα ἔπαψε νὰ θεωρῆται ἡ ἰδεώδης Κινέζα τοῦ κινηματογράφου. Καὶ μετεβλήθη σὲ μιὰ μεγάλη κωμωδό...

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, τὰ στούντιο ἀνανεώνουν τὴν παρακαταθήκη τους σὲ γυναῖκες. Πρέπει τώρα νὰ σημειωθῆ, ὅτι σπανίως οἱ Ἀμερικανοὶ προσλαμβάνουν γνωστὲς ἠθοποιοὺς τοῦ θεάτρου. Προτιμοῦν νὰ δημιουργοῦν οἱ ἴδιοι τὶς καλλιτέχνιδες, παρὰ νὰ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ μιὰ ἠθοποιὸ ἔνδοξη—δύστροπη δηλαδὴ καὶ ἀπαιτητική.

Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅμως! Ἡ ἐξαιρετικὴ τύχη ποὺ γνωρίσανε ὡρισμένες γυναῖκες, δὲν πρέπει νὰ παραπλανήση ὅλες ἐκεῖνες ποὺ ὀνειρεύονται νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ θεντέττες. Τὸ Χόλλυγουντ εἶνε ἡ πιὸ ἰδιότροπη πόλι τοῦ κόσμου. Διαλέγει κάποτε ἀνάμεσα στὶς ἄσχημες γυναῖκες τὴν ἀσχημότερη καὶ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὶς ὡραῖες. Γιατί; Στὸ ἐρώτημα αὐτό, οὔτε οἱ διευθυντὰς τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων δὲν θὰ εἶνε ἴσως σὲ θέσι νὰ δώσουν μιὰ ἀπάντησι...

ΖΩΡΖ ΝΟΡΜΑΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1097)

τιο. Ὁ Βίλεϋ δὲν πρόφτασε νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, ὅταν μιὰ σπαραχικὴ κραυγὴ ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς γυναικός του τὸν ἔκανε νὰ φρικιάση. Ἔντρομος ἄναψε τὰ φῶτα κι' ἔτρεξε στὴν κρεββατοκάμαρά της. Τὸ θέαμα ὅμως ποὺ παρουσιάσθηκε μπροστά του ἦταν ἀφάνταστο. Ἡ γυναίκα του ἔπλεε σὲ μιὰ λίμνη αἵματος. Κάποιος τῆς εἶχε κόψει μὲ τρομαχτικὴ ἀγριότητα τὸ κεφάλι καὶ τὸ εἶχε ἐξαφανίσει. Ὁ δόκτωρ Βίλεϋ δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη περισσότερο καὶ τρελλάθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα οἱ βοηθοί του τὸν βρῆκαν κοντὰ στὸ πτῶμα τῆς γυναίκας του νὰ ἐπαναλαμβάνη συνεχῶς τὴν ἱστορία ποὺ σᾶς δηγηθήκαμε. Μὰ τὸ πιὸ περίεργο εἶνε ὅτι τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας τοῦ Βίλεϋ μετὰ δυὸ μέρες ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τὴ δυσοσμία του στὸ ὀστεοφυλάκειο τοῦ νεκροταφείου, μέσα σὲ μιὰ λειψανοθήκη ποὺ ἔγραφε ἀπέξω τὰ ἑξῆς:

«Πέτζυ Σάντερς, ἐτῶν 35. Ἐγεννήθη τὴν 25 Ἀπριλίου τοῦ 1895. Ἀπεβίωσε τὴν 16 Ἰουνίου τοῦ 1930».

Καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀκόμη προσπαθοῦν ν' ἀνακαλύψουν τὸ δολοφόνο τῆς μίσσες Βίλεϋ. Μὰ μπορεῖ ποτὲ νὰ πέση στὰ χέρια τους ἕνα φάντασμα; Ἐκτὸς ἂν τὸ ἔγκλημα τὸ διέπραξε ὁ ἴδιος ὁ Βίλεϋ, πάνω στὴν τρέλλα του, καὶ φαντάστηκε, μὲ τὴν ταραγμένη του φαντασία, τὴν ἱστορία τῆς ἐπισκέψεως τοῦ φαντάσματος. Γιατί ὄχι;...

ΤΖΑΚ ΝΑ·Υ·ΦΕΡ

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1084)

ἄλλον κόσμο. Ἐιστὸς πάρε τὸ μαχαῖρι σου. Γιὰ τιμωρία σου θὰ κόψης μόνος σου τὸ λαιμό σου.

— Ἔλεος! φώναξε παρακλητικὰ ὁ Πεπίτο.

Μὰ ὁ δὸν Πέτρο δὲν τὸν ἄκουγε. Τὸν ἀνάγκασε νὰ θυθῆση ὁ ἴδιος τὸ μαχαῖρι στὸ στῆθος του καὶ ν' αὐτοκτονήση!

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ πρῶτες ἀχτῖνες τῆς μέρας φώτισαν τὸ δωμάτιο. Ὁ δὸν Πέτρο βγῆκε ἀτάραχος ἀπὸ τὴν κάμαρα, ξύπνησε τὶς ἐνοίκους καὶ τοὺς εἶπε νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία, γιατὶ ὁ Πεπίτο τοὺς εἶχε ἀφήσει χρόνους. Καμμιὰ δὲν παραξενεύτηκε γιὰ τὸ ἀπρόοπτο τέλος τοῦ ξενοδόχου. Εἶχαν εὐχαριστηθῆ μάλιστα ποὺ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ δὸν Πέτρο θὰ γινόταν τώρα ὁ κύριός τους. Ὅσο γιὰ τὴν ἀστυνομία; Αὐτὴ ἱκανοποιήθηκε ἀπὸ μιὰ πρόχειρη ἀνάκρισι καὶ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ θάψουν τὸν Πεπίτο, τὸν Ἀργεντινὸ ποὺ εἶχε ξεσχίσει τὸ στῆθος του μὲ τὸ ἴδιο του τὸ μαχαῖρι. Κι' ἔτσι ὁ δὸν Πέτρο ὁ Μπαρχόλα ἔγινε ἰδιοκτήτης τοῦ πιὸ πλούσιου ξενοδοχείου τῆς ὁδοῦ Σαρμέντο.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σᾶς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ἤρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των σειρᾶς περιφήμων ἀριστουργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. Τὰ πρῶτα βιβλία, τὰ ὁποῖα διανέμονται ἤδη στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ἀριστούργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ ρωμαντισμοῦ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Ἐπίσης ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Ὅπως σᾶς εἴχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀριστουργήματά μας, πρέπει ν' ἀποκόπτετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἔτσι, μ' ἕνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἓν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, ἀποκτᾶτε βιβλία κομψά, ἐκ 300 περίπου σελίδων ἕκαστον, ἀποκτᾶτε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ὠνομάσθησαν τὰ ἔργα ποὺ σᾶς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνῶσται μας θὰ προσκομίζουν τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμὰς εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Περὶ τὰ τέλη Μαΐου θὰ κυκλοφορήση ἡ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ἐπίσης ἑτοιμάζονται τὸ αἰσθηματικὸ ἀριστούργημα τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ.,

Καὶ ἄλλα ἐρωτικὰ ἀριστουργήματα.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ στέλνουν, μαζὺ μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἦτο λίαν ἐπίζημία διὰ τὸ Γραφεῖον μας μία τοιαύτη ἐπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν, οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑποπράκτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

Η ΕΚΑΤΟ ΛΙΡΕΣ ΤΟΥ ΝΑΣΡΕΝΤΙΝ ΧΟΤΖΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1064)

μοῦ τὶς δώσης μὲ τρόπο κι' ὄχι ἔτσι στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Δὲν φοβᾶσαι λοιπὸν μὴ προστάξω νὰ σὲ κρεμάσουν;

—Μπᾶ! Δὲν φοβᾶμαι τίποτα! τοῦ ἀπάντησε ὁ Νασρεντίν, λαμποκοπῶντας ἀπὸ τη χαρά του. Ὁ πατέρας μου, πρὶν πεθάνη, μοῦ ἄφησε αὐτὴ τὴν παραγγελία: νὰ δώσω τοῦτες ἐδῶ τὶς ἑκατὸ λίρες στὸν πιὸ κουτὸ ἄνθρωπο τοῦ Ἰσλάμ. Ἔ, λοιπόν, ὁ πιὸ κουτὸς ἄνθρωπος τοῦ Ἰσλὰμ μοῦ φαίνεται πὼς εἶσαι σύ, θεζύρη μου! Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα εἶδα νὰ παλουκώνουν τὸν ἄλλο θεζύρη. Αὐτὸ θὰ τὸ ξέρης κι' ἐσύ. Κι' ὀτσόσο, ἂν καὶ ξέρεις ποιὰ τύχη σὲ περιμένει καὶ ποιὸ θὰ εἶνε τὸ τέλος σου, πᾶς στὸ σεράγι μὲ ταμποῦρλα καὶ τρουμπέττες!... Ἔ, τί νὰ σοῦ πῶ... Ὁ ἄλλος δὲν εἶχε περισσότερο μυαλὸ ἀπὸ μιὰ καμήλα Τὸ δικό σου ὅμως, θεζύρη μου εἶνε κοκκορίσιο!..

Καὶ βάζοντας μέσα στὸ χέρι τοῦ θεζύρη τὸ πουγγὶ μὲ [illegible] 100 λίρες, ὁ Νασρεντίν χότζα [illegible] ἐκε εὐχαριστημένος μὲς στὸ πλῆθος.

ΠΙΕΡ ΜΙΛ